

Keskustanuorten Eräkerho ry.

Keskustataustainen itsenäinen eräyhdistys

Perustettu 7.9.2005

Jäsenmäärä n. 30

Puheenjohtaja Osmo Ihanus

Sihtööri Jaska Salonen

Ei savua ilman tulta

Eräkerho kävi tarinan mukaan vierailmassa Etelä-Karjalassa, Ylämaalla, jonka Villalan kylään oli saunamajuri laittanut tulet valmiiksi ja odotteli jo Helsingistä saapuvia jahtiherroja paikan päälle. Tiputellen niitä sitten saapuikin, kuka kantaen pelimerkkejä, kuka haulikoita sisään. Kättä lyötiin ja haasteltiin ja vaihdettiin kuulumisia. Illan isäntä oli jumiutunut rakennuspiirrostensa kanssa Kotkaan ja tuli myöhemmin, mutta hyvin äkkiä oli mökki kotoisa ja täynnä hyvää huumoria. ”Taisi joku vähän olla tosissaankin, ainakin aluksi, mutta huumorilla näistä reissuista on aina selvitty” - hän päätteli ja nauroi samaan tahtiin. Ei näitä kyllä tosissaankaan voi ottaa. Illalla raha vaihtoi omistajaa ja jokunen bluffikin nähtiin, eräs nojasi pihalla ulos. Olivat Hirvipirttiin kuitenkin kaiteen hänelle asetelleet, on näet helpompi nojata.

Aamusta oli ukkoa virkeänä pihalla, oli omaa väkeä ja paikallista väkeä. Toiset lähtivät hirvien perään ja meikäläiset pupujussia takaa-ajattamaan paikallisella ajokoiralla. Ja niinhän se on, ei savua ilman tulta. Monen työlään nuotionsyöttämistunnin jälkeen kun vihdoinkin liekki alkoi näkyä, kääntyi ajo myös valkeata kohti. Ja kuinka ollakaan, pääsi tuo samainen, jo erätarinoista tuttu, myös pupujussia ampua kämäyttämään. Siinä sitä sitten oltiin, ei enää savunnut nuotio vaan haulikon piippu ja pienen kiroamisen jälkeen joutui väki toteamaan, että jänis säästi sitten henkensä. Siltä päivältä sitten jahti päättyikin, mutta vain hetkeksi.

Se nimittäin jatkui tuvan sisällä, jossa hylsyä lenti jo aivan solkenaan. Aluksi kuultiin tarinaa hirvimiehiltä ja heidän jahtipäivältään, myöhemmin illalla tehtiin suurpetopolitiikkaa, ja aivan loppuillasta jo jahdattiin venäläisiä villisikoja. Sekin kun on kuulemma taitolaji. Kokoukset pidettiin ja saunaa lämmiteltiin, taisi taas joku joutua toteamaan rahan vaihtaneen omistajaa. Uusia jäseniä tuli sisään ovista ja ikkunoista.

Ja aamulla oli taas väki virkeänä jahtiin, muutamasta miestappiosta huolimatta. Tällä kertaa kuitenkin olivat viisastuneet alueen jänöt ja poistuneet muille maille. Äkkiä se tieto hurjasta eräkerhonporukasta leviääkin, kun jäniksetkin vaihtoivat hetkeksi pitäjää. Ajoa ei saatu eikä siten saalistakaan. Pelkistä jälistä kun ei oikein taida edes liemeksi keittoon olla. Siksipä vatsat täytettiin muonamestarin oivalla hernekeitolla ja siivottiin tupa, jotta kehtaavat myöntää meidän siellä käyneen.

Kiitoksin,

Lepus timidus

missskjuted

Siitä se meni...